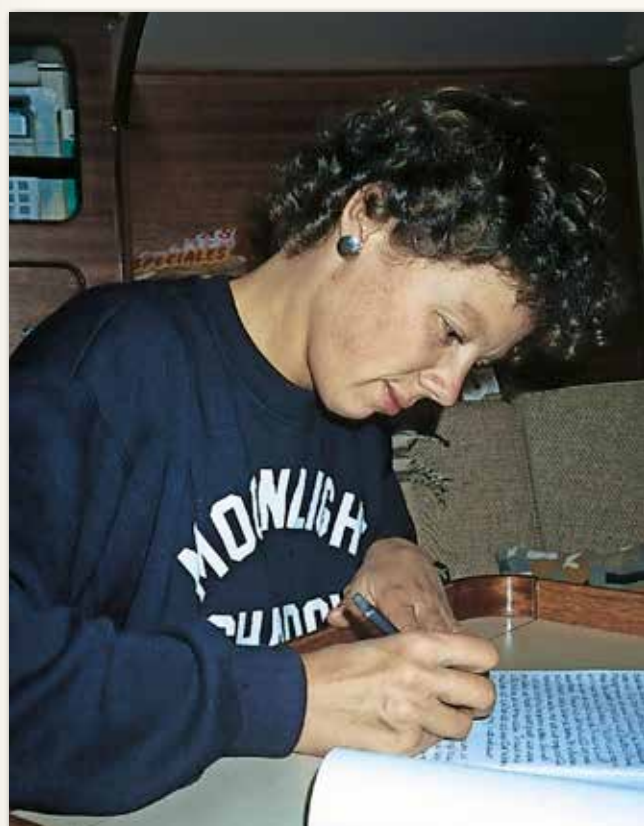

Bijzondere zeilprestaties zijn niet alleen voorbehouden aan mensen uit de categorie Bekende Nederlanders. Zeilen belicht een aantal van die vergeten zeilers onder de noemer 'Onbekende beroemdheden'.

Moonlight Shadow.

Er waren nou eenmaal geen andere zeilers die ook van Hongkong naar Japan voeren

"Japan was fantastisch, een hoogtepunt."

Ingrid Adriaans

VERLIEFD OP JAPAN EN HARINGVLIET

Ingrid Adriaans wilde beren zien, bouwde zelf een boot en zeilde er mee naar Alaska. Samen met haar partner voer ze ongewone routes: geen passaatzeilen voor haar. En aan zowel Japan als Haringvliet verklaart ze de liefde.

Tekst MICHEL VAN STRATEN Beeld INGRID ADRIAANS

Ik heb veel respect voor mensen die in een bootje stappen en daarmee oceanen oversteken en continenten rond. Je moet het maar durven. Ook groot is mijn bewondering voor mensen die zelf een boot bouwen. Je moet het maar kunnen. Ingrid Adriaans deed allebei en schreef er ook nog een boek over: *Vijf jaar zeilen in de schaduw van de maan*. In dat boek doet ze het bouwen van haar boot af met één pagina. Alsof het de aankoop van een kant-en-klaar vaartuig betreft, en dat terwijl het al een megaproject op zichzelf is om vanuit het niets een boot te bouwen die niet mag lekken, wel moet varen, en waar je ook nog jaren in kunt leven.

Bouwpakket

We ontmoeten Ingrid Adriaans in het gebouw van de Koninklijke Academie van Beeldende Kunsten (KABK) in Den Haag, waar ze een studie volgt. Niet als jongeling, maar als moeder. Haar dochter Maartje studeert er ook, Fine Arts doen ze. Ze zitten in dezelfde klas. Is haar plek daar veelzeggend, misschien? Kunstenaars creëren, ze maken iets wat er eerder nog niet was. Iets wat bij ze past, iets persoonlijks. Hoe ging dat, met die boot? Adriaans vertelt: "We kochten de tekeningen van een Van de Stadt 34. Mijn man Marcel zat toen in het staal; hij heeft platen laten snijden. We vonden een werfje waar iemand het wel in elkaar wilde zetten. Dat hebben we uiteindelijk grotendeels toch zelf gedaan, alleen het aflassen hebben we laten doen." Daar houdt haar uitleg zo'n beetje op, alsof

er nu een boot lag waarmee ze de oceaan op konden. Maar je hebt daarvoor wel iets meer nodig dan twee aan elkaar gelaste metalen platen, zou je denken. Hoe gingen ze verder? Had Adriaans er handigheid in? "Nou ja, ik kom wel uit een vaarfamilie. Wij hadden altijd een boot: een onderzoeks-vaartuig van het NIOZ (Koninklijk Nederlands Instituut voor Onderzoek op Zee, red). Maar dat was een heel oud ding; dat was veel verven en bikken, en zo. Wel leuk, vond ik, samen met mijn drie oudere broers." Ook het klussen noemt ze "een soortement grappig". Nog steeds geen grote woorden dus voor een toch wel gewichtige onderneming: je wilt ook dat die boot het goed doet, nietwaar? Afijn, haar man komt uit een familie van botenbouwers. "Dus," gaat Adriaans verder, "voor hem was het van: je gaat gewoon zelf die boot bouwen." We bespeuren bij Adriaans geen enkele dikdoenerij in het gebruik van het woord 'gewoon'. Ze bedoelt het gewoon gewoon. "Maar dat had ik in mijn eentje nooit gedaan, want dat kan ik helemaal niet." Marcel wel. Naast dat hij het kon, wilde hij van zijn toekomstige vaartuig ook precies weten hoe alles in elkaar zat. Dat was voor hem ook een heel belangrijke reden om

voor zo'n reis alles zelf te doen. Na twee jaar bouwen in de avonden en weekenden en vakanties was *Moonlight Shadow* vaarklaar. "Dat ging wel prima."

Beren willen zien

Als kind al had Adriaans de droom om verre reizen te maken en de wereld rond te zeilen. Waar kwam dat vandaan? Adriaans: "Op schoolreisje gingen we naar Vlieland, met de pont. En als we dan de laatste draai maakten naar de haven, zag ik het zeegat. Daar wilde ik naartoe. Eruit. Ik wilde altijd de zee op." Later ging ze de boeken lezen van de iconen van het zeezeilen als Bernard Moitessier en Robin Knox-Johnston. "Maar ook die van en over Adriaan Hoekmeijer, die Nederlander. Dat vind ik fantastisch." Zou het toeval zijn dat Hoekmeijer in de eerste plaats kunstenaar was? (Voor wie meer over hem wil weten: het portret van kunstschilder en zeezeiler Adriaan Hoekmeijer staat in *Onbekende Beroemdheid, Zeilen 2/2017*.) Het gezin Adriaans vaart eerst in motorbootjes, later in een Noorse Volksboot, dan in een Marieholm. Toen haar ouders er vanwege hun leeftijd niet meer mee voeren, mocht Adriaans ermee op pad.

Zeilen vinden wij over het algemeen hopeloos saai

Daarmee maakte ze, weer later, samen met Marcel reizen naar Noorwegen en de Scilly-eilanden, ten zuidwesten van Engeland. "En toen besloten we: als we iets verder willen zeilen, zal er toch een grotere boot moeten komen."

Adriaans wil niet alleen zee zien, maar vooral ook veel land. En beren. Waar kwam dat vandaan? "Als kind had ik nooit poppen," zegt ze lachend, "alleen beren. Misschien komt het daarvandaan. Die verhalen van mensen die naar de Aleoeten voeren, vond ik altijd al fascinerend." De Aleoeten zijn een eilandengroep tussen Alaska en Rusland. En in Alaska zijn beren. Die beren zal ze inderdaad gaan zien, later tijdens haar wereldreis. Daarover vertelt ze: "Zwarte beren zagen we regelmatig over het strand rondscharrelen. Geweldig! Maar ook als we gingen wandelen, zagen we ze. Van de lokale bevolking hadden we geleerd hoe je met ze om moest gaan. Echt eng vond ik het daardoor niet. Maar," voegt Adriaans lachend toe, "ze zijn helemaal niet schattig, juist heel gevaarlijk."

Storm en gewenning

Het dromen gaat over in het plannen. Alaska is in elk geval een reisdoel, zo veel is duidelijk. Wat nog meer? "We wilden naar Chili. En naar Japan." De opsomming van

Adriaans bezoekt ook Zuid- en Noord-Amerika.

MOONLIGHT SHADOW

Ingrid Adriaans kocht tekeningen van een Van de Stadt 34 en zette vervolgens samen met haar man hun *Moonlight Shadow* in elkaar:

LOA	12,25 m
LWL	8,00 m
Breedte	3,30 m
Diepgang	1,30 m
Waternverplaatsing	5,4 m ³
Ballast	2,0 ton
Romp materiaal	staal

Adriaans laat zien dat de wereldomzeiling voor haar en haar partner meer is dan een omzeiling van de wereld. Ze willen kennismaken met de cultuur en de natuur op het land. En dat zal niet met een rondje Atlantic of met gangbare routes via Panama-kanaal en Suezkanaal worden gedaan. Nederland, Chili, Japan en Alaska vormen nou niet bepaald de waypoints van een geijkte vaarroute.

In haar boek schrijft Adriaans vooral over wat zij en haar man zien en meemaken op de locaties die ze tijdens hun reis aandoen, meer als landreiziger dan als zeiler. Ik vraag haar waarom ze zo weinig over het zeilen zelf heeft geschreven. "Wij vinden zeilen over het algemeen hopeloos saai." Na mijn blijk van enig ongelooft, of in elk geval verbazing, blijkt het toch iets genuanceerder te liggen. "Nou ja," legt Adriaans uit, "wat moet je nou schrijven over golven en het weer, de hele tijd?" Het zeilen zelf behoort wel tot de liefdes van het stel. "Marcel houdt erg van kustzeilen, ik meer van de grote stukken. Die oversteken vond ik echt fantastisch. Dat je weggaat en in een paar weken alleen af en toe een bootje voorbij ziet hobbelen."

Een van de charmes van het maken van een verre zeilreis is voor Adriaans het isolement. "Nu is het anders, door internet. Maar toen wij dat deden, was dat er niet. Je liet je post sturen naar een consulaat, ergens in een stadje aan de overkant. Dat was toch wel een romantisch idee, zoals van vroegere ontdekkingsreizigers: uit een

land vertrekken en aankomen in een totaal ander continent." De leegte, de afhankelijkheid van jezelf en de elementen, de grootsheid en het kleine: dat was en is nog steeds de fascinatie voor Adriaans.

Dat zouden ook elementen kunnen zijn waar je wat voor terug kan schrikken, of die zelfs angstig maken. Adriaans heeft daar naar eigen zeggen nooit last van gehad. Bang aangelegd lijkt ze zeker niet. Toch is haar eerste flinke storm niet geheel emotioneel aan haar voorbijgegaan – hoe kan het ook anders. In haar boek schrijft ze hierover, nabij Kaap Hoorn: "De wind neemt toe en is pal tegen. Voor ons stuift het water. 'Hou je vast,' roep ik naar Marcel, 'daar komt een vlaagje'. Helaas blijkt het geen vlaagje, maar het begin van onze eerste echte storm. Door de enorme kracht van de wind bouwde zich in korte tijd een hoge steile zee op. De brekende golfkammen worden uit elkaar geblazen. We varen in een nevel van stuivend water. (...) Nog nooit heb ik zo'n wind meegemaakt. Toch is het niet de bulderende wind en niet het stuivende water, maar de lucht die me angstig maakt. Mijn God, zoiets zie je alleen op schilderijen. Angstaanjagend kolken de wolken rond de besneeuwde bergtoppen. Maar daarachter, daarachter barst de zwarte lucht onder een gloed van rood zonlicht. Als er een hel bestaat, moet die er ongeveer zo uitzien." Later tijdens de reis beschrijft ze een andere storm, met chaotische zee: "Gelukkig is het stralend weer en weerhoudt het ons er niet van om er onder het genot van een blikje cola en wat nootjes van te genieten." Alles went, blijktbaar.

Verder vertelt Adriaans dat ze niks heeft met heroïsche stormverhalen van zeilers die zichzelf in de nesten hebben gewerkt.

WIN DIT BOEK

In *Vijf jaar zeilen in de schaduw van de maan* vertelt Ingrid Adriaans over haar wereldreis. Nieuwsgierig geworden door dit artikel? We mogen een door Ingrid

gesigneerd exemplaar weggeven. Stuur een e-mail met motivatie naar info@zeilen.nl als je hiervoor in aanmerking wilt komen.

Zeezeiler Adriaans houdt van de isolatie.

Ik heb niks met heroïsche stormverhalen van zeilers die zichzelf in de nesten hebben gewerkt, omdat ze in het verkeerde seizoen op de verkeerde plek zijn

Bijvoorbeeld doordat ze in het verkeerde seizoen op de verkeerde plek zijn. "Dan denk ik: je hebt het zelf opgezocht. Daar ben ik een beetje allergisch voor."

Gemakkelijk

Op de vraag of ze nu zaken zou veranderen, als ze haar wereldreis weer zou maken, antwoordt ze direct: "Nee hoor, ik zou het precies zo gedaan hebben. Ik zou niet weten wat we anders zouden hebben moeten doen." In zekere zin vond ze het allemaal heel gemakkelijk. Een deel van de verklaring daarvoor is: "Ik vind het leven in deze maatschappij veel moeilijker. Op die boot ben je gewoon met elkaar en verder is

er niet zoveel. Wind, water, boot. Je ligt in een haven, ontmoet mensen, en als je het daar niet leuk vindt, ga je weer weg. Maar hier moet je *dealen* met alle complexiteit van de huidige samenleving. De druk die er ligt, sociale media, je moet 24 uur per dag bereikbaar zijn. Dat vind ik ook wel leuk hoor, maar veel gecompliceerder dan op die boot. Dat is een heel simpel leven. Je gaat daar brood bakken en daar ben je dan twee uur mee bezig. Heerlijk."

Sociale netwerk

Ingrid en Marcel wilden hun reis niet onderbreken en zijn daarom ook nooit tussentijds teruggevlogen. Wel kwamen hun ouders ze enkele keren opzoeken. Heimwee heeft Adriaans naar eigen zeggen nooit gehad. Toch heeft het met zijn tweeën over de wereld reizen gedurende een aantal jaren zijn keerzijdes. "Elke keer weer breek je je net opgebouwde sociale netwerkje weer af, op het moment dat je vertrekt naar je volgende bestemming. Je bouwt een kringetje op dat je dan weer verlaat. Dat vond ik wel lastig." Dat zou haar wel weerhouden van het nogmaals voor zo'n lange periode op reis gaan, zegt ze. Dat ze geen Passaatroute volgden maar een groot deel ook tegen de wind in hebben gevaren, speelde een rol in die sociale netwerken. De clubjes Passaatzeilers die elkaar in elke volgende haven weer tegenkwamen, daar zaten zij niet bij. Er waren nou eenmaal geen andere zeilers die ook van Hongkong naar Japan voeren. "Japan was fantastisch. Daar zijn we zeven maanden gebleven."

"Die verhalen van mensen die naar de Aleoeten voeren, vond ik altijd al fascinerend."

Dat was voor ons een hoogtepunt. Door de gastvrijheid, de mensen, de veiligheid, de cultuur. Een ontwikkeld land met een animistische godsdienst – heel interessant."

Ik vraag haar of haar uitleg over het steeds opbreken van sociale netwerkjes ook de reden is van die opmerking in haar boek over het Haringvliet. Na vijf jaar over de oceanen te hebben gevaren tekent ze namelijk op: "Het Haringvliet is het beste zeilwater ter wereld." Ze schiet in de lach. "Dat zeezeilen is altijd geklooi natuurlijk. Of je hebt wind tegen, of je hebt stroom tegen. Terwijl je op het Haringvliet gewoon lekker rechtdoor vaart. Heel relaxed." Ze geeft toe dat ze wel een beetje een luie zeiler is. Ze schreef het citaat tussen Hongkong en Japan in, en deels zit hem daarin de verklaring, want, vertelt ze: "Daar lagen allemaal vissers. Die voeren ook soms in span. We zagen niks, het regende en was donker. Dat was geen makkelijk water. Ik denk dat mijn opmerking daar ook een beetje vandaan kwam."

Afijn, de hel bij Kaap Hoorn en een zondagochtendtochtje op het Haringvliet: alles kan zijn charmes hebben. Mooi toch? [Z](#)